

và yêu đời hơn. Tình thương cho đi, không bao giờ mất mát cả”. Mỗi buổi sáng mùa đông, khi ngoài trời rét mướt, ông Ba muốn nán nã ngủ nướng thêm vài phút. Bà Ba vuốt ve đồ đạc: “Dậy đi anh, đừng để đi muộn rồi hấp tấp, lái xe nguy hiểm lắm. Tội nghiệp quá! Anh buồn ngủ lắm hả? Để em pha cà phê cho anh nghe.” Bà nhắc đến lần thứ ba, thứ tư, ông mới uể oải dậy.

Trong lúc ông Ba làm vệ sinh buổi sáng, thì bà đang chuẩn bị điểm tâm cho ông. Pha cà phê loại áp suất, mùi thơm nồng toả khắp nhà, màu cà phê đen xẫm quánh đặc. Bà biết chồng rất thích cà phê áp suất này. Bà thường lùng tìm cho ra loại cà phê ngon nhất, đắt nhất cho ông dùng. Bà tuy không biết uống cà phê mà lại sành sỏi tất cả loại ngon loại dở. Khi ông ngồi vào bàn, là sẵn đĩa thịt nguội, thịt mỡ chiên, bánh mì dòn nóng hổi, vài lát bơ mặn, thêm một ly nước cam vắt. Bà hối ông ăn món này, món kia riu rít. Rồi bà chạy vào phòng tắm, lấy cái lược, yêu cầu ông chải tóc lại, vì có mấy sợi chổng lên trời. Bà bôi kem dưỡng da lên má ông, vì thấy da tróc đóng vảy. Thường thì ông đẩy nẩy la lên “Thôi thôi, anh đâu phải dĩ ngựa mà bôi kem dưỡng da của đàn bà! Em tha cho anh đi”. Cái hộp ăn trưa của ông Ba to kèn càng và nặng trĩu, bà đã chất sẵn cơm, thức ăn, bánh ngọt, trái cây cắt sẵn, rau rắng, các loại bánh kẹo mặn ngọt, chai sữa nhỏ, bình thủy đựng cà phê, trà, ..., và có cả mấy cái chai nhỏ chứa thuốc đau đầu, thuốc đau bụng cùng vài tấm băng dán cấp cứu. Ông Ba thường ví là mình đi picnic mang thức ăn cho toàn gia đình. Đôi khi xách nặng quá, ông nói nhỏ nhỏ: “Thôi, vợ thương thì rắng mà chịu, chứ sao bây giờ?” Tất nhiên, buổi trưa ông khó mà thanh toán cho hết các thức ăn bà bối, ông phải nhờ bạn bè và quảng đi, để buổi chiều bà khỏi thắc mắc và buồn lo vì chồng không ăn hết, e sắp bệnh.

Ông Ba thường hay nói với hai đứa con trai rằng: “Bố biết sau này đời sống gia đình của các con khó có hạnh phúc, vì các con khó tìm ra được một người vợ có đức hạnh như mẹ. Mà các con cứ so sánh và đem mẹ ra làm tiêu chuẩn, thì sẽ đau đớn và thất vọng. Có lẽ kiếp trước bố đã tu gần thành chánh quả cho nên mới được cơ duyên kết nghĩa cùng mẹ. Nhưng trên đời này thì cũng không thiếu chi người đức hạnh như mẹ con, nhất là đàn bà Á Đông”.



Một toa thuốc của vua Minh-Mạng

• PHẠM NGUYỄN HANH SUU-TÂM

Trong bốn vị vua đầu triều Nguyễn, ngoại trừ vua Tự-Đức vô-hậu phải nuôi con nuôi để nối dõi, các vua Gia-Long, Minh-Mạng và Thiệu-Trị đều có rất nhiều con. Vua Minh-Mạng nổi tiếng nhất vì có đến hơn 140 người con, có lẽ vì quá đông con nên nhà vua phải đặt một bài thơ tên đệm để phân biệt các thế hệ con, cháu, chất,...

Tương truyền, vua Minh-Mạng có một vị ngự-y thông-thái đã bỏ công nghiên-cứu và soạn riêng cho nhà vua một số toa thuốc bổ. Nổi tiếng nhất là hai toa cường-dương đại bổ được biết đến dưới tên rất độc-đáo: **Nhất Dạ Ngũ Giao** và **Nhất Dạ Lục Giao Sinh Ngũ Tử**. Một toa thuốc khác, tuy ít được biết bằng hai toa trên, nhưng rất công-hiệu trong việc phục-hồi mau chóng sức khỏe cho người có thể-xác và tinh-thần bạc-nhược. Chúng tôi muốn nói đến toa thuốc có tên là **Yếu Cốt Thông Dược Tửu**, chuyên trị các bệnh đau lưng nhức mỏi, yếu thận, kém trí nhớ, tinh-thần uể-oải, bạc-nhược.

Sau đây là thành-phần toa thuốc, với tên khoa-học:

1. Lão thực địa 1 lượng Rehnannia Praeparatus 40 g
2. Phòng đởng sâm 1 lượng Radix Codonopsis Sp 40 g
3. Cam kỷ tử 1 lượng Lycium Sinense Mill 40g
4. Bắc đỗ trọng 1 lượng Eucommia Ulmoides Oliv 40 g

Xin xem tiếp trang 129